



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

Cap. I. Totum substantiale & per se resultans ex partibus essentialibus corporis naturalis ab iis realiter adæquate distingui verius est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

etiam rei est : indiget ergo alia quarta vnione : & sic vel ibitur in infinitum , vel sistere erit in aliqua vnione, quæ per seipsam sine alia vniatur; in qua quidem tota vis contrarij infringitur argumenti. Ad quod absolutè respondeo, rem non vniri realiter modo per aliam vnionem, sed per ipsum modum. Quod autem relatio realis propterea indistincta sit à suo termino, non est absurdum : quia relatio realis non in eo differt à relatione rationis, quod altera à termino realiter, altera solum ratione distinguatur, sed in hoc quod vna referat inuicem extrema realiter distincta; alia verò referre non habeat, nisi extrema tantum ratione distincta.

62 Demum argui potest pro contraria sententiâ, in hunc modum. Verbum vnitur intrinsecè humanitati : non autem per vnionem creatam, & modalem se tenentem ex parte humanitatis eamque Verbo intrinsecè vniētē; ergo per vnionē increatam se habentem ex parte Verbi, videlicet per formalitatē aliquam ipsius Verbi cum eo realiter indentificatam, & virtualiter tantum ab eo distinctam, eique quoad entitatē perfectionēque ab æterno inexistētem, quoad denominationem vero vniti, siue vnientis, in tempore ei aduenientem : iam igitur vnio hypostatica est realiter multiplex; altera scilicet creata, & altera increata: quidni ergo quæuis alia vnio eandem habeat à fortiori multipliciter realem. Antecedens argumenti, quoad primam eius partem, est perspicuum. Quoad alteram suadet, quia aliàs Verbum intrinsecè aliter se haberet, quam antea, ac proinde intrinsecè mutaretur.

63 Sed in primis quod attinet ad sententiam constituentem vel omnem, vel aliquam vnionem hypostaticam in formalitate Verbo intrinsecè, eique identificata, sanè eam docet esse improbabilem, & contra omnes vsque ad sua tempora Theologos P. Suarez tom. 1. in 3. p. disp. 8. sect. 4. §. Addunt aliqui. Rursus, si, quod aliqui Recentiores putant, Verbum vnitur humanitati per formalitatem aliquam ipsius Verbi, sanè ea formalitas, e conuerso vniet humanitatem Verbo, nec alterius vnionis creatæ vlla necessitas, aut vtilitas erit. Deinde probabilius est, per vnum, eundemque modum creatum vniri intrinsecè, tum humanitatem Verbo, tum etiam Verbum humanitati. Ita P. Bernal. disp. 11. de incarnat. sect. 3. n. 49. Hurtadus disp. 21. de incarnat. sect. 2. subf. 2. §. 46. & (si quosdam Recentiores apud Hurtadum citata sect. 2. subf. 1. §. 39. excipias) ceteri omnes Theologi. Nec verò ob id mutatur intrinsecè Verbum, aut aliter se habet.

64 Ratio est, quia ad mutationem Verbi satis non est, habere aliquid intrinsecè, quo antea carebat: alioqui, cum in tempore incæperit esse intrinsecè homo, hoc ipso mutabitur: & sic absque mutatione, & imperfectione Verbi repugnabit mysterium incarnationis: quo quid stultitius, ac fidei, & rationi magis oppositum? Quocirca, vt mutetur Verbum, requiritur, vt aliquid intrinsecè habeat, quod antea in ipso nec formaliter, nec æquiualeuter extiterit: quidquid autem perfectionis est in vnione creata, & modali in tempore Verbum intrinsecè afficiente, totum id præexistit in Verbo sin minus formaliter, saltem æquiualeuter; quia nimirum perfectio solius Verbi tanta est, quanta censetur perfectio tum Verbi, tum etiam eius vnionis simul sumptorum. Atque hæcenus dissoluta sunt argumenta contra simplicitatem realem vnionis essentialis potissimè in controuersia positam: quæ autem procedunt contra eius multipliciter virtualement, commodius dissoluentur in Metaphysica inter agendum de distinctione virtuali intrinsecè.



TRACTATVS IX.

De toto resultante ex compositione essentiali partium corporis naturalis?

CAPVT PRIMVM.

Totum substantiale, & per se resultans ex partibus essentialibus corporis naturalis ab ijs realiter adequatè distingui, verius est.



TA Scotus 8. Metaph. q. 4. & in 3. dist. 2. q. 2. & cum eo Antonius Andreas, Lychetus, Mayron, ac ceteri communiter alleclæ. Ita etiam ex Thomistis Caietanus 3. p. q. 6. art. 5. ad primum, Capreolus in 3. dist. 2. art. 1. Ferrara 4. contra gentes cap. 81. Iauellus, Heruæus, Socinas & alij. In eadem sententia sunt Aui-cenna lib. 3. Metaphysic. cap. 4. Cimaræ Theorem, 75. neque non ex nostris Conimbr. 1. phys. c. 2. q. 1. art. 3. Pereira lib. 7. c. 18. Fonseca 5. Metaph. c. 2. q. 2. sect. 2. & Metaph. c. 17. q. vnica sect. 3. Valquez 3. p. disp. 19. c. 2. & Clauius in prolegomen. Mathem. disciplinæ. Et, quod caput est, eidem opinioni fauent B. Thomas in 3. dist. 2. q. 1. art. 3. quæst. 3. ad 3. Et in 4. dist. 16. q. 1. art. 1. quæstiunc. 3. ad 2. Et Aristoteles 1. phys. text. 16. & 8. met. cap. 6. text. 15. & 2. de anima circa initium, & alibi sæpè.

Missis autem pro hac sententia aliorum rationibus, quippe quibus parum fido, & quarum non paucis satisfaciā inferius in simili; potissima, qua moueor, sic habet. Suppositalitas, siue subsistentia corporis naturalis est totum illud substantiale, & per se, quod ex eius partibus essentialibus, materia scilicet, & forma resultat. Atqui suppositalitas, siue subsistentia corporis naturalis distinguitur realiter adequatè à præfatis eius partibus. Ergo & totum substantiale, ac per se, quod ex eis resultat. Minor est perspicua: nam Verbum diuinum assumpsit partes essentielles hominis v. g. nimirum materiam, & formam rationalem, qua constat, eaque assumptione homo factus est: sed non assumpsit subsistentiam, seu personalitatem, hominis: alioqui essent in Christo duæ personæ, quod est hæreticum: subsistentia igitur hominis, adeoque cuiuscumque alterius corporis naturalis ab eius partibus essentialibus simul sumptis, & vnitis omnino distinguitur.

Porro maior argumenti probatur: namque subsistentia hominis, v. g. haud consistit in negatione dependentiæ actualis, apertitudinalisque ab alio supposito, vt volunt Scotistæ: siquidem in Deo sunt tres subsistentiæ, quarum tamen nulla est conceptus negatiuus, sed potius quælibet, quid positium, & verissima, actualissimāque perfectio: qui ergo fieri potest, vt subsistentia creata in negatione consistat? Rursus subsistentia corporis naturalis haud est existentia, haud item natura cum differentiis indiuiduantibus, vt alij, alique Thomistæ existimant: etenim Verbum humanitatem tum existentem, tum etiam in atomo, vt aiūt, siue in indiuiduo sumptam assumpsit, cū interim eius non assumpsit subsistentiam, siue personalitatem.

Præterea subsistentia corporis naturalis haud est entitas aliqua incompleta vltimo complens eius partes: alioqui namque harum esset forma substantialis; & per consequens in materia esset duplex forma substantialis, & vna forma substantialis foret alterius subiectum, quæ tamen sunt absurdissima. Subsistentiam

stantiam futuram esse formam substantialem, si esset entitas incompleta liquet; siquidem generaretur dependenter à natura, in eaque reciperetur, illamque pro posteriori perficeret intrinsece, veramque compositionem per se cum illa faceret: quidni ergo esset forma? Quæ omnia cum ita sint, nihil restat in quo consistere possit substantia, nisi totum substantiale, & per se resiliens ex partibus essentialibus corporis naturalis: id ergo totum, seu compositum est substantia, ac proinde huius more à partibus suis realiter adequatè distinguitur. Et quidem non solum discursu facto, & in metaphysica latius instaurando constat, substantiam idem esse cum toto, quod de agimus, verum etiam id ipsum ex professo ostenditur tract. sequenti.

5 At dices, totam questionem de distinctione totius substantialis, & per se à partibus fieri à nobis controuersiam de solo nomine. Nihil enim à nobis conceditur in homine v.g. quam materia, forma, & vnio, ac substantia: at hæc omnia admittunt in homine, & quouis toto substantiali, qui illud à partibus suis non distinguunt: ab iis ergo, qui aliam reiciunt distinctionem, solo nomine, ac vocum usu discrepamus.

6 Respondeo, nos censere substantiam, cui rationem totius à partibus distincti attribuiamus, esse quid completum, eamque, quæ si per impossibile existeret sine partibus, esset tamen homo v.g. Aduersarij autem censent eam esse quid incompletum, & non fore hominem, si per impossibile existeret sine partibus hominis, materia, scilicet, & forma unitis: quin etiã aliqui illorum putant, eam absq; vlla contradictione terminorum posse sine prædictis partibus conservari separatim: quod si conservaretur, tum haud habiturã rationem hominis. Rursus nos existimamus, substantiam nõ facere compositionem per se cum natura, siue partibus corporis naturalis, sed solã per accidens, ut patebit infra: aduversarij compositionem per se ex substantia, & natura adstruunt. Ex quibus manifestum videtur, nõ de solo nomine cum Authoribus, qui minimè distinguunt totum substantiale physicum à suis partibus nos in præsentia disputare.

7 Declaratur exemplis. Aristoteles nihil aliud agnoscit in homine, nisi corpus, & animam, & vnionem vtriusque ut aduersarij putant: Plato autem totum hoc etiam in homine admittit: ergo solũ de nomine disputant vterq; dum alter ait, solam animã esse quidditatem hominis, alter verò, corpus simul, & animã unitam: Vterius qui Angelos, & animos spirituales eiusdem esse inter se speciei cum Origene docet, & ij qui Catholicæ negant talem identitatẽ, haud de vocabulo censunt: non alia de causa, nisi quia Catholici docent Angelos esse entia spiritualia completa, & animos entia spiritualia incompleta: contra verò hæretici Angelos, & animos ex æquo esse entia spiritualia completa, vel incompleta propugnant. Qui ergo tueor in præsentia, substantiam esse ens completum, haud de vocibus disputo cum iis, qui illam esse entitatem incompletam, aut quid simile adstruunt.

8 Præterea an Thomistæ, & Scotistæ de vocibus questionem habent, dum hi beatitudinem in amore Dei fructu, illi verò in eius visione clara, & intuitiva eam collocant? Minimè quidem: quod ne ipsi diffirebuntur aduversarij; & tamen in eo, qui beatur nihil amplius adstruit hi, quam illi: vtrique enim videri, & amari Deum à beato, nec sine vtroque actu beatitudinis stare tuentur. Quanquam ergo non plures entitates in homine adstruam, quam hi, quibuscu in præsentia disputo, non propterea tota vtrinq; disputatio censenda erit de nominum, ac vocum usu. Idem denique, ut aliis exemplis superseam, patet ex celebri inter Theologos con-

R.P. Richardi Lyncei, Philosophia Tom. II.

trouersia de constitutione diuinæ essentia: alij namq; essentia Dei in sola intellectuione, alij in intellectuione simul, & volitione constituunt; & ita constituunt, ut vtrique Deum simul intellectualem, & volituum censeant, quin plura in eo prædicata, aut perfectiones ab his quam ab illis reuera concedantur. Quis tamen eos propterea logomachia inculcet? Similiter ergo in præsentia, &c.

CAPVT II.

Alia etiam nostræ, ac verioris sententia probatio.

9 **Q**ua, quamuis alios ad probandam distinctionem totius à partibus uti non videam, satis tamẽ firmam arbitror. Ea sic habet. Si Petrus v.g. in eius materia, forma, & vnione formaliter consisteret, Petrus esset diuersæ speciei à Paulo. Consequens est manifestè falsum, ergo &c. Sequela probatur, quia vnio Petri, & Pauli sunt diuersæ speciei: ergo si Petrus formaliter includit vnionem qua eius partes essentialiter inuicem copulantur, & Paulus eadem ratione suam, certè alteruter intrinsecè, & essentialiter aliquid includet speciei diuersum ab eo, quod est in altero similiter inclusum, ac proinde ambo diuersæ speciei erunt: siquidem, ut duo specificè differant, non oportet, ut penes omnia eorum prædicata essentialia speciei diuersa sint; (aliàs homo, & equus diuersæ speciei nõ essent,) sed satis est quod penes aliqua speciei differant. Porro antecedens probatur: quia ab hac, & illa vnione Petri ratio communis vnionis Petri abstrahi potest; quæ cum de pluribus, solo numero differentibus prædicetur in quid, sanè species erit: vnio etiam Pauli eadem ratione species erit: ac proinde vnio Petri, & vnio Pauli duæ species erunt: quare speciei different, sicut homo, & leo ut sic speciei differunt. Et quidem ea ratio communis vnionis Petri ad has, & illas non est genus, nec differentia, & si esset, res eodem rediret, neque proprium, aut accidens, ut manifestum est: quid ergo esse potest, nisi species, ut dictum est?

10 Huic argumento responderi potest primò, Petrum, & Paulum absolutè, & simpliciter dici posse, & debere eiusdem speciei, quia partes omnes vtriusque, nimirum materia, & forma eiusdem sunt speciei: secundò quid tamen eos esse diuersæ speciei, propterea quod constitutum aliquod minus principale, nimirum vnio non idem in vtroque sit, sed potius specificè diuersum. Sed in primis incredibile planè videtur, Deum creare nõ posse duos homines omnino, & adequatè eiusdẽ speciei: sicut de aduersariorum sententia duos Angelos omnino, & adequatè vnus speciei creare potest. Deinde iuxta hos, quibuscum disceptamus, homo absolutè, & simpliciter generatur, eo quod sola eius vnio generetur, esto materia, & forma creentur: similiter ergo homo diuersæ speciei ab alio homine absolutè, & simpliciter censendus est, eo quod sola eius vnio ab alterius vnione diuersæ speciei sit, esto vtriusque partes eiusdem speciei sint; si fortè ambo vnionem, & partes formaliter includunt.

11 Secundò ex doctrina cõmuni Recentiorum responderi potest, speciem esse, quæ de omnibus solo numero differentibus prædicatur in quid: vnionem autẽ Petri non prædicari de omnibus solo numero differentibus, sed de aliquibus, cum non prædicetur de vnione Pauli, Ignatij, &c. quæ tamen ab vnione Petri solo numero differunt, sicut tantundem, & non amplius diffident extrema per eas unita, vtrò, citroque comparata. Verum ne hæc solutio satisfacit, quia dum vniones Pauli ab vnionibus Petri solo numero differre supponit,